

Arrest

**nr. 183 518 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 13 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VANHECKE, die loco advocaat DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 8 september 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen de eerst vermelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 72 793 van 6 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5. De verzoekende partij dient een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 8147 van 29 februari 2012 verklaart de Raad van State het cassatieberoep niet-toelaatbaar.

1.8. Op 16 januari 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.9. Bij arrest nr. 78 205 van 28 maart 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.10. Op 2 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvulling in op de aanvraag vermeld in punt 1.8.

1.11. Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. In uitvoering van de voormelde beslissing wordt aan de verzoekende partij op 8 juni 2012 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 4 juli 2012 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 12 december 2012 worden de beslissingen in punt 1.13. ingetrokken.

1.15. Bij arrest nr. 97 149 van 14 februari 2013 stelt de Raad de afstand van het geding, vermeld in punt 1.13, vast.

1.16. Op 31 januari 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 8 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt

1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij arrest nr. 102 717 van 13 mei 2013 vernietigt de Raad de beslissing van 16 mei 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard en verwerpt hij het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vermeld in punt 1.11.

1.19. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.20. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. en punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.21. Op 1 augustus 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.19. ingetrokken.

1.22. Op 3 oktober 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.17. ingetrokken.

1.23. Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad dat gekend is onder rolnr. 141 838.

1.24. Bij arrest nr. 111 700 van 10 oktober 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.19.

1.25. Bij arrest nr. 113 374 van 6 november 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.20.

1.26. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard.

1.27. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

(...)

+ kinderen: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, Is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet

in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft”

1.28. Bij arrest nr. 113 522 van 7 november 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.17.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang bij de vordering. De verwerende partij licht haar exceptie toe als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tt wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tt een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het sronzgebied binnen een bevaalde datum te verlaten afseven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Biigevolg beschikt de minister c.a. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°« 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegeost te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermog de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid,

klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“II.1.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 14 november 2013 op grond van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

*Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de <vreemdeling>.*die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven Of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12* bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer In het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5”;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken; [12° wanneer een <vreemdeling> het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]¹

[1Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de <vreemdeling> naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de <vreemdeling> vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de <vreemdeling> de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de <vreemdeling> een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]¹

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de <vreemdeling> te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de <vreemdeling>, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de <vreemdeling> in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2,017; inwerkingtreding : 06-07-1999> {In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de <vreemding>, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.) <W 1999-04-29/70, art. 3, A, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

"Krachtens artikel 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdelingen vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België verblijft. "

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat dat de minister een bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven aan betrokkene, indien hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. OFWEL moet de minister in een aantal gevallen vermeld in de wet (in de gevallen vermeld in artikel 7, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°) een bevel om het grondgebied verlaten.

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing van haar medische regularisatieaanvraag. Hiertegen werd uiteraard een (niet - automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 15 november 2013 reeds geargumenteed dat uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, in feite een schending van artikel 3 EN/RM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar Macedonië, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt."

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij weet bovendien momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie" (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan" (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers in het kader van de medische regularisatieprocedure schendt, het terugsturen van een zieke, quod in casu, naar een land waar er geen adequate zorg aanwezig is, eveneens artikel 3 EVRM.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.2.2. Bovendien vormt de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM.

Een terugkeer naar Macedonië zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit. Een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken..

II.2.3. Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.2.4. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

In die zin schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het middel is gegrond.”

4.3. Het eerste en tweede middel worden samen beoordeeld.

4.3.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van het “*consequentiebeginsel*”. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er is de Raad geen “*consequentiebeginsel*” bekend en uit het betoog van de verzoekende partij kan evenmin worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hierna besproken rechtsregels, de verzoekende partij precies doelt. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

4.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.3. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij opmerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

4.3.4. De verzoekende partij voert *in casu* de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, die in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Bijgevolg zal de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM bespreken.

4.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

4.3.5.1. De verzoekende partij wijst er op dat zij tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van haar medische regularisatieaanvraag een beroep heeft ingesteld op 15 november 2013 bij de Raad waarbij zij zich onder meer beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien het uitwijzen van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn een schending van deze bepaling oplevert.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij volstrekt in gebreke blijft om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754) die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar haar procedure tegen de beslissing met betrekking tot haar medische regularisatieaanvraag, het feit dat zij ernstig ziek zou zijn en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate medische behandeling aanwezig zou zijn, maar bij onderhavig verzoekschrift werd geen enkel medisch attest gevoegd dat toelaat om te besluiten dat de verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 19 december 2003, nr. 126 663). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) blijkt er slechts in zeer uitzonderlijke gevallen sprake is van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inzake vreemdelingen met medische problemen, met name indien aannemelijk wordt gemaakt dat er bij verwijdering een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene omwille van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, § § 53 en 54). Uit niets blijkt dat er te dezen een dergelijke uitzonderlijke situatie voorhanden zou zijn.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de procedure van de verzoekende partij in het kader van haar medische regularisatieaanvraag (rolnummer RvV 141 838) gericht is tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, waardoor de uitkomst van het annulatieberoep in beginsel geen invloed heeft op haar actuele onregelmatige verblijfssituatie. De verzoekende partij voert terecht aan dat haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing niet automatisch schorsend is. De Raad stipt echter aan dat de verzoekende partij haar beroep tot nietigverklaring vergezeld liet gaan van een vordering tot schorsing, waardoor zij, overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling van dit schorsingsverzoek kan vragen indien de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel of een andere verwijderingsmaatregel imminent zou worden. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft op grond van artikel 39/85, §3 van diezelfde wet *de iure* een schorsende werking.

4.3.5.2. Waar de verzoekende partij argumenteert dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM vooralsnog niet kan concretiseren omdat zij niet weet naar welk land zij, in geval van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zal worden verwijderd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in haren hoofde van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot waarvan zij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar zij stelt afkomstig te zijn, zijnde Macedonië.

De verzoekende partij betoogt evenwel dat zij niet weet naar welk land zij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Zij verwijst dienaangaande naar een arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat de verzoekende partij het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten

die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in eerste instantie zelf moet beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven. Uit de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt reeds dat de verwerende partij er zich in elk geval van heeft vergewist dat geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt indien de verzoekende partij terugkeert naar het land vanwaar zij komt en waarvan zij stelt de nationaliteit te hebben, Macedonië. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Er vormt zich aldus, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, geen beletsel voor de verzoekende partij om vrijwillig gevolg te geven aan de thans bestreden beslissing, nu niet blijkt dat zij niet kan terugkeren naar Macedonië. De bestreden beslissing legt de verzoekende partij verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Evenmin voert de verzoekende partij elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij naar een ander land zou worden uitgewezen.

In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering, toont de verzoekende partij niet aan dat het überhaupt mogelijk is dat zij naar een ander land zal worden gerepatriëerd dan Macedonië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. De gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent vast te stellen. In tegenstelling tot de zaak Singh et autres c. Belgique, waarnaar verzoekende partij verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is *in casu* de Macedonische nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar de verzoekende partij zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Voor het overige vormt de kritiek van de verzoekende partij in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidig bevel zal gebeuren, zodat zij voorliggend beroep dan ook indient om haar rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, hoogst onzeker is.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij zich, middels het onderhavige beroep, in elk geval zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kan plaatsvinden. Zij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

4.3.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM werd aangetoond.

4.3.7. Het verdere theoretische betoog van de verzoekende partij in haar *verzoekschrift* "*Wat betreft het aantonen van het belang*" betreft voorts wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

4.3.8. De opgeworpen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet ontwikkelt de verzoekende partij in de zin dat de bewoordingen "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" worden miskend. Nu de Raad *supra* vaststelt dat dit niet kan aangetoond worden, is evenmin een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aangetoond.

De Raad meent bovendien dat in de thans bestreden beslissing niet opnieuw diende gemotiveerd te worden omtrent een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij ontwikkelt door verwijzing naar haar medische regularisatieaanvraag en naar het beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen betreffende deze aanvraag waarin zij argumenteerde dat de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen zijn een schending is van artikel 3 van het EVRM, nu de verwerende partij reeds de

medische regularisatieaanvra(a)g(en) van de verzoekende partij, en aldus een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij heeft beoordeeld. Het feit dat de verzoekende partij nog een hangend beroep heeft ten aanzien van één beslissing betreffende een medische regularisatieaanvraag, doet geen afbreuk aan voorgaande. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is immers bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten "privilège du préalable".

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

4.3.9. Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.4. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"II.3.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*— **het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.***

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

4.5. Artikel 41 van Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...).”

De Raad merkt op dat het hoorrecht als beginsel van Unierecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, niet inhoudt dat de betrokkene steeds en automatisch uitgenodigd moet worden voor een verhoor. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij diende te worden gehoord door de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van voormeld artikel uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie oplevert (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze specifieke informatie verschaft die zij aan het bevoegde bestuur had kunnen voorleggen en die zou nopen tot een andere beslissing met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde sedert wanneer zij in België verblijft. Immers, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven wanneer een vrijgestelde van de visumplicht langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreven.

De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet tot de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leiden.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreft, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126), hetgeen te dezen niet het geval is.

In de mate dat de verzoekende partij oppert dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet voorziet dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt deze een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen, wijst de Raad er op dat de

verzoekende partij niet aantoont dat zij aan het bestuur een dergelijke vraag zou hebben gericht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben geweigerd hierop in te gaan.

Er werd geen schending van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER